

це се потули задъ Балкана и косачитъ слъзоха въ село, нарамили коси и вили, дежурнитъ изнесоха седемъ маси и наредиха вечерята. Изнесоха ченни съ димящо ядене. Малкитъ гладници захванаха да лапатъ като прасета. Свитъ задъ една слива, Вълчо гледаше съ лакоми очи бѣлия хлѣбъ, сладкото ядене и преглъщаше. Две момчета го съзрѣха, погледнаха се и си казаха нѣщо тайно. Когато свърши вечерята, тѣ скришомъ влѣзоха въ читалнята и отмъкнаха три вестника. Накъсаха ги на късчета, потулиха се задъ лѣтовището, взеха отъ земята една червива ябълка и почнаха грижливо да я загръщатъ съ листоветъ. Направиха голѣмъ вързопъ. Измъкнаха се въ мрачината, тихо повикаха Вълча и му подадоха вързопъ. Едното момче рече:

— Това е за тебе, Кривчо! Вжтре има нѣщо много сладко за ядене. Дръжъ!

— Благодаря! — рече Вълчо. — Вие сте добри момчета.

За първи пжтъ презъ живота си получаваше подаръкъ. Съ голѣмо вълнение започна да разгръща хартиитъ. Ржцетъ му треперѣха, защото се боеше да не изтърве сладкото нѣщо.

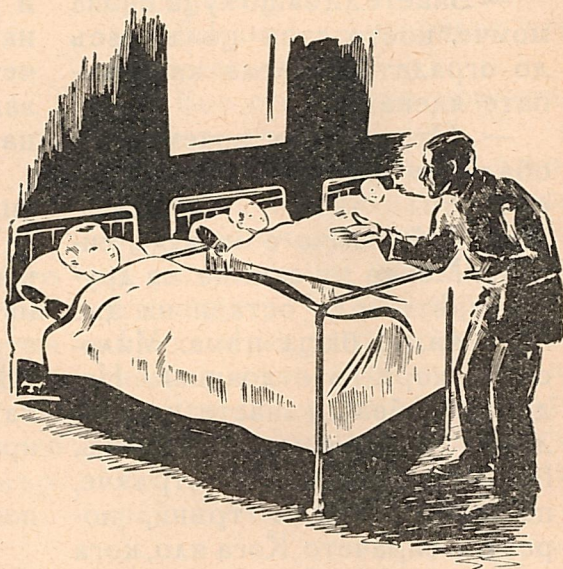
Следъ дълго и внимателно разгръщане, най-сетне сиромашкото момче откри червивата ябълка и попита двамата си благодетели:

— Туй ли е подаръкътъ?

Номомчетата бѣха изчезнали.

Мжка заседна на Вълчовото гърло. Очитъ му потекоха.

— Какво съмъ имъ сторилъ, че се гаврятъ съ мене? — рече той и закуца нагоре къмъ покосената ливада, където отъ два дни съхнѣха малки купчини сѣно. Откъсна петъ-шестъ зачервени сливи, залъга сига-

да, мушна се въ една купчина, зарови се въ сѣното и затвори очи.

До ушитъ му достигна вечерната молитва на лѣтовницитъ: